USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **N. G.,** zastoupené JUDr. Michalem Kalenským, advokátem se sídlem Sokolská 1802/32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, č. j. OAM-957/ZA-ZA14-ZA02-2015, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2017, č. j. 4 Az 27/2016 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátovi JUDr. Michalu Kalenskému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti v částce **4114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně, státní příslušnice Gruzie, přicestovala do České republiky na turistické vízum dne 29. 10. 2015. Následně dne 10. 11. 2015 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kterou odůvodnila tím, že má nemocného manžela, jenž musí bydlet v Praze a chodit na kontroly; žalobkyně potřebuje povolení, aby mohla s manželem žít. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se žalobkyni neuděluje.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl. Podle soudu dominantní žalobní námitkou bylo to, že žalobkyni nebyl udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný zohlednil při rozhodování o udělení azylu všechny relevantní skutečnosti. Nejde o případ hodný zvláštního zřetele.

[3] Ze závěrů žalovaného je podle soudu zřejmé, že zdravotní stav manžela žalobkyně se natolik zlepšil, že nedosahuje závažnosti hodné zvláštního zřetele, aby bylo třeba humanitární azyl žalobkyni udělit. Na této situaci nemění nic ani to, že žalobkyně byla v té době se svým manželem těhotná či že by se měl do Gruzie vrátit otec manžela žalobkyně, který doposud o nemocného manžela žalobkyně pečoval. Soud k povaze humanitárního azylu uvedl, že ani v případě naplnění případu hodného zvláštního zřetele není udělení humanitárního azylu automatické, a pokud není ani tato vstupní podmínka existence důvodů zvláštního zřetele hodných naplněna, humanitární azyl udělit nelze.

[4] K tvrzení žalobkyně, že žádost o azyl mimo jiné podala i z důvodu své obavy z ozbrojeného konfliktu v Gruzii ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, soud uvedl, že nic takového v průběhu správního řízení neuváděla, a navíc jí ani riziko tohoto typu nehrozí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Hlavním důvodem žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu je zdravotní stav jejího manžela G. T. Ten v ČR dosud pobývá na základě rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ze dne 10. 11. 2010. Důvodem azylu bylo, že manžel trpí dlouhodobým a velmi vážným ledvinovým onemocněním, přičemž léčba ledvinových onemocnění má být v Gruzii dle stěžovatelky na zcela primitivní úrovni. Nakonec manžel podstoupil transplantaci ledviny dne 4. 3. 2015 v ČR. Stav manžela je nyní stabilizovaný, vyléčen však není. Trpí nárůstem váhy, nespavostí, osobními problémy, každé dva měsíce musí podstoupit lékařské kontroly v ČR a má i psychické obtíže. Potřebuje i nadále zůstat v ČR, a to s psychickou podporou stěžovatelky. Městský soud pominul psychické problémy manžela i to, že stěžovatelka byla těhotná a poté s malým dítětem, tedy velmi zranitelná.

[7] Stěžovatelka, jíž se narodilo s manželem dítě, by byla dotčena na svém právu na soukromý a rodinný život (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), pokud by musela sama odcestovat do Gruzie. Manžel navíc z důvodů ekonomických a zdravotních nemůže každé dva měsíce vycestovat z Gruzie zpět do České republiky za účelem provedení předepsané lékařské kontroly. Při pobytu v Gruzii v minulosti absolvoval neodborně provedené dialýzy. Nakonec dle stěžovatelky není ani možné, aby stěžovatelka vycestovala zpět do Gruzie za účelem vyřízení pobytu dle zákona o pobytu cizinců - žalovaný podle ní bez jakýchkoliv relevantních podkladů dovodil, že její žádost o pobytové oprávnění by byla vyřízena kladně.

[8] Stěžovatelka rozporuje závěr městského soudu o tom, že návrat otce manžela stěžovatelky je ničím nepodloženou spekulací. Správní orgán má povinnost v případě pochybností shromáždit všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Pokud by měl městský soud k tomuto závěru důkazy, tak je

měl dle stěžovatelky provést či tento závěr náležitě odůvodnit, což však dle stěžovatelky provedeno nebylo.

[9] Soud podle stěžovatelky bezdůvodně považoval její vztah s manželem za účelový. Jde přitom o skutečný vztah, jenž se vyvíjí v čase.

[10] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatelčina situace nespadá pod žádný ze standardních důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany a nejde ani o důvody zvláštního zřetele hodné, jež jsou nutným předpokladem pro udělení humanitárního azylu. V případě návratu do Gruzie nehrozí žádné přímé nebezpečí vážné újmy.

[11] Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, byla by nepřijatelná (k důvodům přijatelnosti viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Je zjevné, že stěžovatelce nehrozí v zemi původu žádné pronásledování ani jiné útrapy, jež by mohly být důvodem pro poskytnutí azylu nebo doplňkové ochrany. Jedinou možností by v jejím případě mohlo být udělení humanitárního azylu (k pojmu humanitárního azylu jako kombinace neurčitého právního pojmu a správního uvážení viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). Tento typ azylu je udělován jen výjimečně, v situacích, které v první řadě jsou zvláštního zřetele hodné. Lze připustit, že tuto vstupní podmínku by mohl případ stěžovatelky splňovat, jde-li o její soužití s manželem, jemuž je udělen na území ČR azyl a jenž z důvodů zdravotních může pobývat v zemi původu pravděpodobně jen se zvýšeným rizikem oproti pobytu v ČR, a to kvůli nižší úrovni tamní zdravotní péče. Samotné naplnění neurčitého právního pojmu důvodů zvláštního zřetele hodných však není podmínkou dostatečnou. K rozhodnutí, zda humanitární azyl udělí, anebo ne, má totiž správní orgán velmi široký prostor pro uvážení, jenž je omezen zásadně jen zákazem libovůle, z něhož plyne povinnost zohlednit konkrétní okolnosti věci a postupovat v obdobných případech obdobně. Nejvyšší správní soud ovšem poznamenává, že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila (například ji zpřísnit či zúžit okruh subjektů, jimž se dostane určitého dobrodiní), totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze *pro futuro*, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 9/2005 - 86).

[14] Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, plyne, že správní uvážení nelze nahradit uvážením soudním, lze ovšem přezkoumat, zda uvážení nevybočilo z přípustných mezí. Žádné vybočení z mezí správního uvážení v rozhodnutí žalovaného není patrné. Pokud žalovaný dospěl po důkladném vyhodnocení

rozhodných skutkových okolností (vývoj zdravotního stavu manžela stěžovatelky, jejich rodinných poměrů aj.) k závěru, že tento typ mezinárodní ochrany neuděluje, nelze jeho rozhodnutí vyčítat žádnou svévoli. Situace stěžovatelky není natolik tíživá, aby nezbytně vyžadovala řešení formou humanitárního azylu. Jde o vcelku běžnou situaci soužití zdravé stěžovatelky s člověkem, u něhož je ze zdravotních důvodů (kvůli v minulosti prodělané léčbě vážné choroby) vhodné, avšak nikoli nezbytné, aby využíval dobrodiní kvalitního zdravotního systému v ČR. Je na stěžovatelce a jejím manželu, jak si své rodinné poměry uspořádají – zda stěžovatelka získá běžný cizinecko-právní pobytový titul v ČR a budou pokračovat v rodinném soužití na území ČR, anebo vycestují do Gruzie i s rizikem, že zdravotní komfort manžela tam bude nižší. Institut humanitárního azylu lze v případech obdobných stěžovatelčinu využít, avšak není to v žádném případě nezbytné; jiné než výjimečné užívání tohoto institutu v případech typově odpovídajících stěžovatelčinu by vyprázdnilo výjimečnou a mimořádnou povahu tohoto institutu. Pokud žalovaný humanitární azyl neudělil, nevybočil z mezí svého zákonného oprávnění ke správnímu uvážení.

[15] Krajský soud tedy postupoval v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud dospěl k závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu.

[16] Stejně tak je rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno i v části týkající se neudělení jiných forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu.

[17] V postupu krajského soudu, který žalobu zamítl, tedy nelze spatřovat nic, co by zavdávalo důvod hledět na kasační stížnost jako na přijatelnou a podrobit napadený rozsudek důkladnějšímu přezkumu.

[21] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[22] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[23] Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Az 27/2016 – 19 ustanoven zástupce pro řízení před soudem advokát JUDr. Michal Kalenský. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci stěžovatele náleží podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (tj. vyhotovení kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci stěžovatelky uplatňovanou odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, neboť zástupce stěžovatelku zastupoval již v řízení před krajským soudem. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny

tak činí 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu